

Ara Christi versus Ara Christi

La voluntat rectora del RACV està pesada en aquesta torreta; el gust, no / Francesc i Ciscar

Al principi dels anys 70, el constructor valencià Llobell Muedra va comprar a les monges de Sant Vicent de Paül l'antiga cartoixa d'Ara Christi, amb els seus terrenys. Ningú no ha sabut què ha passat allà dins els últims temps, fins que, en 1980, el Reial Automòbil Club de València en va adquirir la propietat, amb la intenció d'alçar-hi un *country club*. Ara, l'Ajuntament del Puig (l'Horta), en el terme del qual es troba l'edifici, i la Generalitat han començat una reivindicació artística del vell monestir desafectat. Aquesta reivindicació, molt lloable, potser arriba una mica tard.

M. B. BENIQUE

Actualment, el que era l'església ha quedat reduït a l'esquelet i a un confessionari. La resta, ha volat. Les traces que es veuen són del bestiar que uns gitanos de la zona solien tancar-hi. No hi ha un sol moble d'interès remarcable. S'han emportat fins els taulells de les parets. Llevat d'això, portes desfetes o arrancades, brossa pertot arreu i una rabosa que té el seu cau al darrer racó del claustre gran.

Per la seua part, l'Automòbil Club va restaurant, enmig d'un enfrontament amb l'Ajuntament del Puig, que, permisos d'obra inclosos, sembla voler traure més del que és raonable en aquesta operació.

La reivindicació artística del vell monestir potser ha arribat una mica tard

Un edifici amb història

La cartoixa d'Ara Christ es construí durant el segle XVII. Tingué un extens patrimoni arreu del País Valencià, amb un període de prosperitat econòmica durant el XVIII, acabada la guerra de Successió —la qual cosa es reflectí en nombroses obres i millores en la fàbrica. En 1835, amb la Desamortització, passà a propietat de l'estat, que la vengué a un particular, el qual despullà els edificis de bona part dels elements de valor —marbres, taulells, reixes, etcètera. En 1881, se'n feren càrrec uns jesuïtes italians, expulsats de França. Després, fou dels caputxins i de les monges de Sant Vicent de Paül. Segons el *Catàleg de monuments i conjunts de la Comunitat Valenciana*, publicat per la Conselleria de Cultura, les col·leccions de taulells dels segles XVII al XX constitueixen «el major conjunt valencià d'aquesta naturalesa» i «la major part de les construccions principals, encara que devastades, es mantenen sòlides a l'espera de la seua pròxima restauració».

Tanmateix, les coses no són tan fàcils, i el nou propietari de la Cartoixa s'han trobat amb problemes diversos.

A l'entrada del temple es troben els únics taulells que s'han salvat de l'espoliació

«És curiós —diu Màrius Escat, gerent del Club de Camp— que, als dos mesos d'haver demanat la llicència de restauració per a la cartoixa i la d'obra esportiva per als camps adjacents, aparegués al BOE l'obertura d'expedient per a la declaració de monument d'interès històrico-artístic.»

—Però, ¿arribaren els permisos?

—La delegació del Ministeri de Cultura ens va aprovar el projecte, després d'unes lleugeres modificacions; aleshores, l'Ajuntament ens donà el permís de restauració de la cartoixa, havent pagat uns dos milions de pessetes, i ens comunicaren que l'autorització de l'obra esportiva era competència del Consell. Malgrat això, encara arribaren a autoritzar per escrit la construcció de quatre pistes de tennis, dient, fins i tot, de paraula, que podiem continuar amb altres pistes mentre s'anaven fent els papers.

—¿I l'assumpte de la sanció?

—Així les coses, de sobte ens arribà una sanció de més de tres milions de pessetes (que el Consell rebaixà després a dos sis-cents mil), per haver fet obra sense la llicència escaient. Tot són bones paraules i, verbalment, mai no hi ha problemes, però en fer qualsevol cosa, sempre apareixen dificultats per part del municipi. Això, malgrat que nosaltres sempre hem complert els compromisos verbals amb ells, com no donar faena a qui no fos del poble, i inclús hem fet un projecte —que ens ha costat mig milió de pessetes— per a un bucle a la carretera. No tenim obligació real de fer-lo, però sembla que, insinuaven, l'Ajuntament canviaria d'actitud si arribàvem a fer aquesta carretera.

—¿Vostès ja han restaurat alguna cosa?

—Naturalment, la torre del costat

de l'era és tota refeta ja, respectant-ne l'estructura exterior. I això és el que pensem fer amb la resta, però fa l'efecte que l'Ajuntament no vol aquesta millora. Ells haurien de ser els més interessats a fer avançar el projecte.

—¿Pot existir algun plantejament polític, ja que es tracta d'un «club social»?

—No ho crec. Cal dir que el nostre club és d'allò més popular, dins del que s'estila en aquestes coses. No estem fent un parc sindical de model franquista, però tampoc un nucli tancat, d'élite. Calculem que uns 5.000 famílies hi podran tenir accés. Tenim projectades una gran quantitat d'activitats, tant esportives com culturals.

—¿I ara?

—Si ens posen tantes dificultats, estem disposats a tancar. La cartoixa estava arrasada i ara comença a recuperar-se. ¿Què volen?

Des de la torreta es veuen les nou pistes de tennis, única obra esportiva fins ara (dreta). El claustre gran, en estat salvatge, encara produïx llimes i taronges

No hi ha atemptat

El 18 de juny de 1983, l'Ajuntament del Puig requerí el Reial Automòbil Club perquè tramitès la llicència, ja que estava construint sense permís. S'ordenà la paralització de les obres.

El 25 de novembre de 1983, els promotors desobeïren les ordres i hi hagué una advertència de sanció per part de l'Ajuntament. Cosa que ocorre el 3

de gener de 1984, en comprovar-se que s'ha continuat construint. S'elevà una proposta de sanció per 3.245.890 pessetes, que equival al 5% del pressupost de les obres. La multa passà a la Conselleria d'Obres Públiques, perquè excedia de mig milió. La Comissió d'Urbanisme informà positivament la proposta.

Actualment, per a legalitzar les obres, la promo-

tora haurà de demanar permís a Comissió Provincial d'Urbanisme, ja que es tracta d'una actuació en sòl no urbanitzable.

Segons Vicent Llobart, conseller d'Obres Públiques, en aquest moment no hi ha presentada cap denúncia per atemptat al patrimoni històrico-artístic. A la Conselleria d'Obres Públiques, li correspon vigilar que es respecte el paisatge. És la

Comissió de Protecció del Patrimoni, direcció de la Conselleria de Cultura, la que tindrà cura que no s'atempte contra els valors artístics, però sempre sota les ordres de la Direcció General de Belles Arts, d'Arxius i Museus de Madrid, ja que no hi ha competències sobre el tema. D'altra banda, el desembre de 1983, la Direcció General de Belles Arts aprovà l'expedient.